

Abracadabra hoefde niet lang te zoeken. Perfect!
Ze begon aan de bouw van een peperkoekenhuisje.
Nu en dan proefde ze van de peperkoek en de snoep.
Mmm. Daar zouden veel kinderen op af komen.

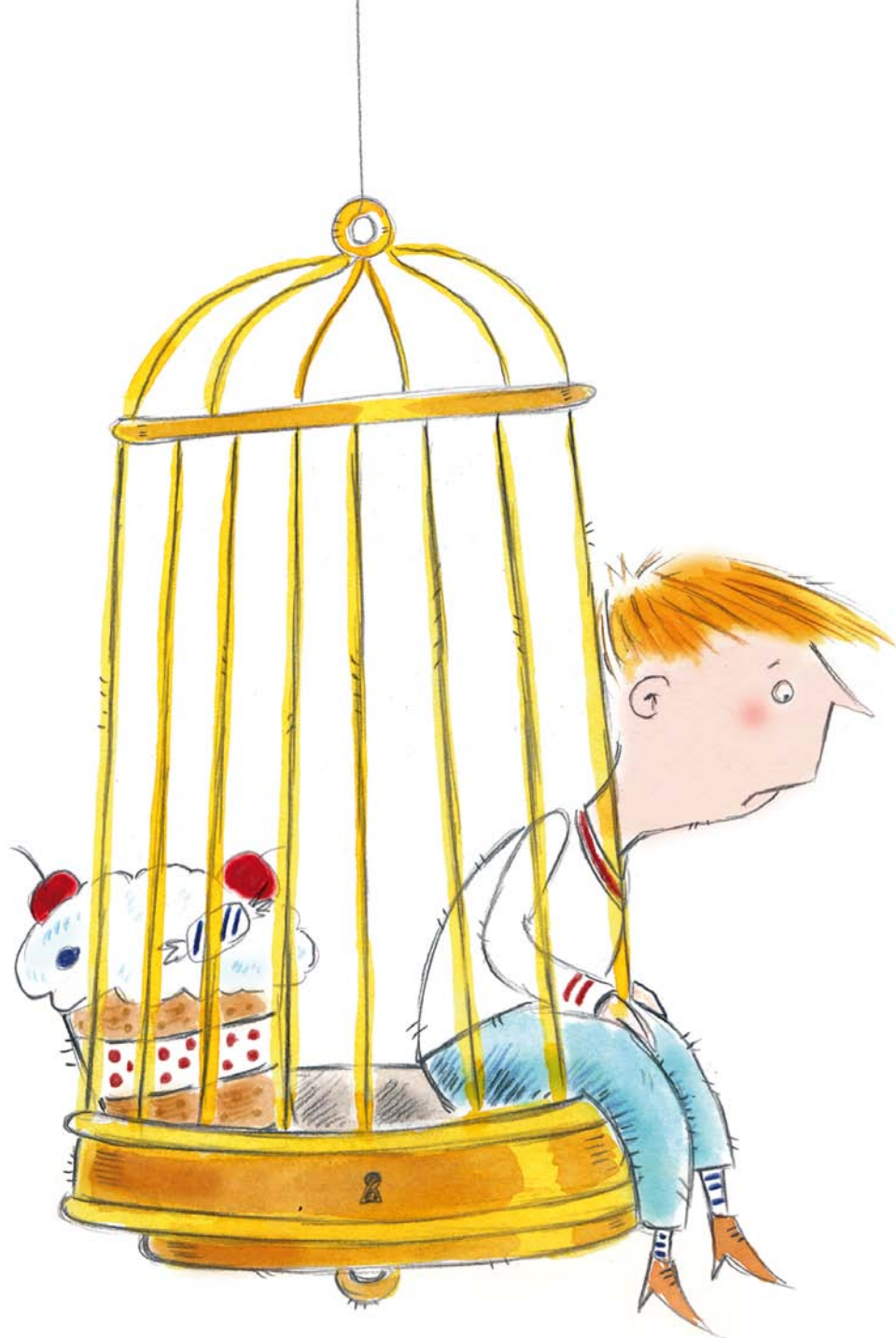
Maar de kinderen kwamen niet. Abracadabra wachtte en wachtte. Ze snoepte en snoepte van haar huis. Ze werd steeds dikker, net als de heksen van de heksenkring. Ze kreeg hier en daar een wratje en rode vlekken van het ongezonde eten. Ze werd ook steeds trager.
Dit hou ik niet lang meer vol, dacht ze.
Ze moest een ander plan bedenken.

Maar toen hoorde Abracadabra stemmen.
Ze spitste de oren.
Waren dat kinderen?
Opeens hoorde ze een zacht geknabbel.
Iemand snoepte van haar peperkoeken muren!
‘Knibbel knabbel knuisje, wie knabbelt daar
aan mijn huisje?’ vroeg ze poeslief.
‘Ik ben Hans en mijn zus heet Grietje,’
antwoordde een jongen. ‘We zijn de weg kwijt
en we hebben honger.’
Abracadabra zwaaide de deur open.
‘Kom binnen, lieve kinderen. Rust een beetje uit.’

Abracadabra schotelde de kinderen dag na dag lekkernijen voor. Zo zouden ze lekker dik en mals worden. Daar hielden heksen immers van.

Na een poosje klaagde Hans dat hij naar huis wilde. Zuchtend sloot Abracadabra hem op in een kooi. Elke dag kneep ze in zijn wijsvinger, om te voelen of hij al mals genoeg was. Maar Hans leek niet bij te komen. Ook Grietje bleef pezig. Dat kwam omdat ze bijna alles deed in het huishouden. Abracadabra was te traag geworden om zelf ook maar iets te doen.

